

...a Bougie uit. Pey-Echt houdt van zware
trucks, vette overalls en de geur van olie

Liever in de smeerkuil dan

...n de
CISCO

De garage staat vol vrachtwagens. Het ruikt er sterk naar olie en benzine. Onder de cabine van een elf tons zware Daf-truck ligt een werkman te sleutelen. Als hij de broekspijpen van de bezoeker in het vizier krijgt, staakt hij zijn karwei en kruipt onder de auto uit. De monteur blijkt een vrouw te zijn. Ze heet Mia en haar achternaam (geloof het of niet) is Bougie. „Ja”, zegt ze met een brede grijns, „m'n naam heeft ook al met auto's te maken. Maar dat is puur toeval!”

● Mia in
h ar
eiement:
achter de
kijk in de
smeerkuil.

Inkijk

Reportage: Marc Hurkmans
Fotos: Peter Schols

Ma is 35 en de enige dochter van Harry Bougie. In zijn garage aan de Slekkerstraat in Pey-Echt hanteert nu al meer dan twintig jaar met professionele vaardigheid krik en Engelse sleut

Zwarte hander

„Een simpele reparatie van het waterpompke,” antwoordt ze op de vraag naar wat ze net aan het was. Met een niet zo serieuze doek veegt ze haar zwartgevekte handen. Ze zijn nu niet eens smerig, maar ’s avonds is het helemaal erg. Voorheen was er rassen en andere w... , want als ik werk, stoot ik mijn v... eral aan. Er zit ook een laagje olie op mijn vingers, dat er sowieso nooit meer af gaat. ’s Zaterdag probeer ik ze met chloor en een harde borstel nog een beetje te fatsoeneren. Mer det haoltj niels oet.”

Dat Mia in het garagevak terecht kwam dankt zij aan haar broers. De twee zonen van Harry Bougie hadden geen zin pa's bedrijf over te nemen. Maar Mia wilde niets liever. Ze trok de overall al aan op haar veertiende. En ze wil hem nooit meer uit doen.

’s Morgens is haar werkpak nog schoon, maar ’s avonds staat het stijf van de olie. „Dan kan ik de overall bij wijze van spreken rechtop tegen de muur zetten.” En met pretoogjes: „Mer ich hōb niels lever aan!”

Vruchtauto's, waar wat aan mankeert, zijn haar hobbie. Die weer startklaar te maken is elke keer een uitdaging voor haar. „Ze kan alles,” weet haar moeder, „van banden verwisselen tot olie ververset. Van het kleinste motortje tot de grootste bulldozer.”

Mia doet niets liever dan de

● „Mode en make-up? Det vinj ich gaar neet de meujte waerd”.

zwarte handen uit de beoolide mouwen van haar 'ketelpak' steken. Haar interesses verschillen nogal van die van de meeste vrouwen. Ook make-up en mode spelen geen enkele rol in haar leven. „Nae heur,” zegt ze in haar sappig dialect, „det vinj ich gaar neet de meujte waerd.” Kijkt haar omgeving niet vreemd tegen haar onvrouwelijke gedrag aan? „Nae, de miense vinje 't eigelik hiel gewoen,” zegt ze nuchter.

Moeder Bougie is het daar helemaal niet mee eens. „Mia heeft heel wat op brommers gecrossed. Ik heb vaak gezegd: dat is toch niels voor een meisje. Ook dat ruwe werk in de garage. Dat vind ik eigenlijk niets voor haar.”

Mia vindt het allemaal heel normaal. Dat haar een beroep doorgaans alleen

door mannen wordt uitgeoefend, zegt haar niets. Ze heeft drie mannelijke collega's, die vier dagen in de week onder haar hoede staan en daar kan ze het uitstekend meer vinden. „Ik versta mijn vak,” zegt ze, terwijl ze met gerouteerde vingers een shagie draait. „Dat is het enige dat telt. Met sommige chauffeurs zeggen dan 'mijnheer dit' en 'mijnheer dat' tegen me. Ach ja...”

Mia draagt een wat antieke lichtbruine bril. Ook die ziet er verre van smetteloos uit. „Dat is te begrijpen,” zegt ze. „Het is m'n werkbril. Ik heb ook nog een zondagse bril.” Ze zet hem af en zegt: „Voel maar”. De glazen zijn bezaaid met putjes en pukkeltjes. „Dat komt van het slijpen en lassen,” legt ze uit. „Den sjpringe de vunkskes umhoeg.”

Met enige trots meldt Mia Bougie dat ze de enige Nederlandse vrouw is die vrachtauto's mag keuren. „Zes jaar geleden haalde ik het keurmeesterdiploma voor zware vrachtwagens. En ik heb niet eens een monteursopleiding gevolgd. Toch was die eigenlijk verplicht. Maar ik zat al langer dan tien jaar in het vak en dat heb ik destijds van os pap geleerd. Die ervaring was voldoende.” Pa Bougie deelt niet zonder voldoening mee dat zijn dochter vorig jaar maar liefst zeventienhonderd stickers heeft geplakt op goedgekeurde vrachtwagens.

Al van kindsben af was Mia gek op techniek. Dan zat ze – zoals haar moederd vertelt – op een 'benkske te sjpeule mit sjruufkes en knöpkes'. „En toen ze tien werd en wij haar vroegen

Ze zeggen 'mijnheer' tegen me, ja...

wat ze graag voor d'r verjaardag had, zei ze prompt: eine auto.” Toen Mia veertien was, ging ze van de Mulo af en begon ze mee te helpen in de garage. Dat ging haar zo goed af, dat chauffeurs wel eens opmerkten: jammer dat ze geen jongen is. „Ze dachten dat ik het zware reparatiewerk niet lang zou volhouden. Nou, dao hōbbe ze zich sjoen op verkeke!” Gnuivend voegt ze eraan toe dat ze een rijbewijs heeft voor alle voertuigen, van groot tot klein. Mia wil zo lang als ze kan overalls dragen en met vrachtwagens blijven stoeien. Het is haar lust en haar leven.

Fanfare

Maar ze heeft nog één andere passie: het blaasorkest. In het weekend hangt ze de werkkleren aan de kapstok. Niet om met

vriendinnen na, de zwijer te gaan of een avondje te swingen in de disco. Want daar voelt ze niet veel voor.

Nee, haar enige vermaak in het weekend is de plaatselijke fanfare Sint-Joseph. Daar speelt ze al zeventien jaar op de bugel. Elke zaterdagavond, van half zeven tot tien, is het repeteren geboden. Ook de hartstocht voor de muziek heeft Mia over van vader geërfd. Pa Bougie is een gerepareerde muzikant, namelijk de dirigent van de fanfare. „Ik pakte wel eens zo'n blaasot en blies er wat deuntjes op. Zo is het begonnen. En nu is de bugel m'n tweede grote liefde.” Bij de fanfare vergeet Mia voor een paar uur de engels s'entel en koestert ze de vromtellen van de bugel. Maar wēl met dat eeuwige laagje olie op beide handen. „Mer bej 'nt-Joseph”, lacht ze, „zeer, 't dao allang aan gewindj!”